

Από τον περσινό, όμως, εορτασμό, της 28ης Οκτωβρίου, όλοι, ακόμη και οι επιτιμητές των παρελάσεων, «διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους» για το δικαίωμα των μαθητών να παρελάσουν, όχι, δυστυχώς, για να τιμήσουν τους ήρωες και να αντλήσουν διδάγματα ζωής, αλλά για να στραφούν εναντίον όσων κατά την αποψη τους οδήγησαν τη χώρα στα σημερινά αδιέξοδα και να ηρωοποιήσουν κάθε νεαρό μαθητή, που μέσα στον εφηβικό του ενθουσιασμό, αντιδρά με ένα δικό του τρόπο, που πράγματι ξαφνιάζει.

Δείγμα και αυτό μιας γενικευμένης ακρισίας!

Γιατί, διαχωρίζουμε με μια κάθετη γραμμή τους πολιτικούς από το λαό, ξεχνώντας ότι στο ελληνικό Σύνταγμα, στο άρθρο 1, παράγραφος 3, αναφέρεται επί λέξει: «Όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα».

Όλες οι εξουσίες, λοιπόν, πηγάζουν από το λαό!

Παρά ταύτα, όλοι, επιμένουμε να θεωρούμε το λαό, τους εαυτούς μας, θύματα των πολιτικών, απεκδυόμεθα πάσης ευθύνης για τις νοοτροπίες και πρακτικές, που οδήγησαν τον τόπο μας στη σημερινή κατάσταση και επαναπαυόμαστε με σενάρια συνομωσιολογίας, αναζητώντας ξένα και σκοτεινά κέντρα αποφάσεων.

Μας διαφεύγει ότι οι πολιτικοί, οι Βουλευτές, δεν μας επιβλήθηκαν ούτε διορίστηκαν από τρίτους, αλλά προέρχονται από τα σπλάχνα της κοινωνίας μας, είναι εκείνοι, που εμείς, με την ελεύθερη και μυστική ψήφο μας, τους χρίσαμε εκπροσώπους μας!

Στο Ποινικό Δίκαιο προβλέπεται ως αδίκημα όχι μόνο η φυσική, αλλά και η ηθική αυτουργία σε ένα έγκλημα. Και, αν οι «300 της Βουλής», όπως σκωπτικά, συνήθως, αποκαλούνται, είναι υπεύθυνοι, εμείς, ο καθένας από μας, είμαστε συνυπεύθυνοι! Είτε επειδή εμείς τους επιλέξαμε, είτε επειδή εμείς αρνηθήκαμε να επιλέξουμε άλλους, καλύτερους, ίσως, είτε επειδή αποποιηθήκαμε εθελοντικά ένα βασικό μας κοινωνικό δικαίωμα, το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, η στέρηση του οποίου επιβάλλεται ως ποινή σε κακουργηματικές περιπτώσεις.

Κατά το Σύνταγμα, όμως, μόνος ανεύθυνος αναγνωρίζεται ο εκάστοτε Ανώτατος Άρχοντας του Κράτους, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ενώ μόνος, κυρίως και κατ' εξοχήν, υπεύθυνος για την ομαλή πορεία και πρόοδο της κοινωνίας είναι ο λαός, αφού αυτός επιλέγει ποιοι θα τον κυβερνήσουν.

Και οι λεγόμενοι εκλεκτοί του λαού, είναι «σάρξ εκ της σαρκός» του, εκφραστές του γενικώτερου πνεύματος, που κυριαρχεί στην κοινωνική, πολιτική, οικονομική, πνευματική και ηθική πραγματικότητα!

Μπορεί, βέβαια, να υποστηρίζει ο Ισοκράτης ότι «το της πόλεως όλης ήθος, ομοιούται τοις άρχουσι», αλλά αυτό ίσχυε σε μια εποχή και σε μια πόλη, που θεωρούσε τους πολιτικούς παιδαγωγούς του λαού, και δεν μπορεί να ισχύει σε μια

σημερινή ανοιχτή κοινωνία. Μάλλον, θα έλεγε, κανείς, ότι συμβαίνει το αντίθετο, καθώς πολιτική για τους νεοέλληνες ήταν μέχρι σήμερα μια πελατειακή σχέση πολίτη και πολιτικού, μια συνεχής δυναμική αλληλεπίδραση.

Όταν μετά τη συντριπτική ήττα των Αθηναίων στη Σικελία κατά τον Πελοποννησιακό Πόλεμο, σε μια σκηνή, που διασώζει ο Διόδωρος ο Σικελιώτης, ο Συρακούσιος στρατηγός Νικόλαος υποστήριζε ότι δεν πρέπει να τιμωρηθούν οι Αθηναίοι αιχμάλωτοι, γιατί παρασύρθηκαν από τον πολιτικό Αλκιβιάδη, ο Σπαρτιάτης στρατηγός Γύλιππος ανταπάντησε ότι «τις περισσότερες φορές οι εισηγητές εκφράζουν τη θέληση των ακροατών, έτσι ώστε ο ψηφοφόρος να υποβάλλει στον ρήτορα τα λόγια που ταιριάζουν με τις δικές του επιθυμίες. Διότι ο ομιλητής δεν είναι κύριος του πλήθους, αλλά ο λαός συνηθίζει τον ρήτορα να προτείνει το καλύτερο, με το να υιοθετεί τα σωστά».

Την ίδια αντίληψη υιοθετούν και Πατέρες της Εκκλησίας μας. Για παράδειγμα ο Άγιος Αναστάσιος ο Σιναΐτης υποστηρίζει ότι «οι άξιοι άρχοντες προωθούνται στις πόλεις που τους αξίζουν, ενώ οι ανάξιοι, με παραχώρηση Θεού, προχειρίζονται για τους ανάξιους πολίτες. Γι' αυτό, αν δεις κάποιον ανάξιο και πονηρό άρχοντα ή επίσκοπο, μην απορήσεις και μη συκοφαντείς το Θεό, αλλά μάλλον πίστευε ότι παραδοθήκαμε σε τέτοιους τυράννους, που και η κακία τους δεν είναι ανάλογη με το κακό που μας αξίζει.»

Ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας διατυπώνει τη γνώμη ότι «δίνει ο Θεός στους πονηρούς άρχοντα, σύμφωνα με την επιθυμία τους».

Ο δε Μέγας Βασίλειος διαπιστώνει ότι «πολλές φορές η ακρισία του δήμου, η έλλειψη κρίσης του λαού, ανέδειξε στην εξουσία τον χειρότερο».

Ο ιερὸς Χρυσόστομος επισημαίνει ότι «οι πολιτικοὶ ηγέτες πρέπει να έχουν υψηλή νοημοσύνη, να μιλούν με παρρησία, να περιφρονούν τα βιοτικά, να μισούν την πονηρία,να παραβλέπουν τα δικά τους συμφέροντα και να φροντίζουν για τα προβλήματα του λαού τους».

Τέτοιους πολιτικούς πρέπει να επιλέγουμε... Αλλά για να τους επιλέξουμε, πρέπει πρώτα να είμαστε ή να γίνουμε ικανοί να τους αναγνωρίζουμε, αλλά περισσότερο να αποκτήσουμε τη θέληση και να τους ψηφίζουμε...

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Δημοσιεύθηκε στο Περιοδικό «ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ», τεύχος 05.04.2012)